
Ádám Tamás

ELÁZOTT DENEVÉREK HOMLOKODON

Tudod ezen a lucskos téli napon is megmártózhatnál a tejfehér ködön áttetsző sugarakban de mindig és újra nemmel kezded a mondatot ki érti könnyed szellő jön mégis vad szél szökik szép bőröd alá rád hajol nehezen tapintható pulzusod után nyúl egy gyöngye gally mi még megbocsátható kifosztasz s kifosztod magad nehéz így

elázott denevérek csüngnek homlokodon karodban nincs erő egy ölelésre sem soha meg nem érted hogy magánterület a zsebünk még rálelsz egy parázsló levélre ami neked szól melegítheted kezéd mert szeretlek átengedem tested a vágyakozva nyújtózó indáknak kökénybogyók festik szádat soványodnak az árnyak a vár alatt

tekintetteddel felgyújtod a fogason lógó magatehetetlen kabátot pedig nem én akasztottam oda elhiheted játsszuk újra el a mozdulatot túl jól sikerült harcaink után macskák heverednek lábunk elé mintha egy pillanatra megbékélnél csontig mar a hideg miközben meztelen lábbal lépkedsz a lázas tűzhelyen mindez időleges

kimosod a huzatot aztán tüskéket raksz párnámba marad a kérdés kinek a vére hozza el az alkonyt jöhetnek a gondosan felépített újabb támadások vércsék gubbasztanak az ablakpárkányon lassan olvad a jégcsap kezdedben sistereg kezdetjük újra kiöntöd a hamut az asztalra ujjaink araszolnak megbocsátható ez a hosszú éjszaka

LÁZAS TESTTEL FEKSZEM A HÓBAN

Miközben a sebes derekú nyírfák didergő árnyai ponttá
zsugorodnak majd semmivé lesznek pontosan úgy
mint az a szerelemnek nevezett valami szóval akkor illik
kifosztani a frissen kiakasztott holdat ha már így alakult
s itt ragyog mégis a tenyerünkben hihetjük visszavonhatatlanul

fehérre meszelt villanypóznák őrzik a hajnalt együtt
vigyázzuk a csendet mely elviselhető még egy darabig
sokáig már nem bírjuk vállunkon tartani a súlyos eget
de ha túléljük ezt a hosszú hamuszürke éjszakát kijár nekünk
egy sóhaj különösen kedves ilyenkor a feloldozás

előttem jársz és én utánad összehasonlítható a sovány
fűzfavesszők suhogása hallottuk már valahol akárha
a parttalan tengeren lépkednél magától értetődően
sós szél téved erre eltakarnak háznyi hullámok
nem számít végérvényesen itt marad a cipőd nyoma

lázás testtel fekszem a hóban gyere dőlj le mellém
megtanuljuk elhallgatni fájdalmunkat így könnyebb
kiterített ruhánk csonttá fagyott ebben az őszi télben
de lassan már olvad